

عنوان مقاله:

ارتقا جایگاه محله در شهرهای کنونی از طریق بازشناسی مفهوم محله سنتی ایرانی

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس ملی پژوهش های کاربردی در مهندسی عمران، معماری و مدیریت شهری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

محمد ربیعی - مدرس گروه شهرسازی، دانشکده هنر، دانشگاه بجنورد

خلاصه مقاله:

خلاصه خردترین واحد در نظام برنامه ریزی شهری را که کانون کنش و واکنشهای اجتماعی است، می توان در قالب محله ارزیابی کرد. محله به مثابه سلول اصلی شهر سنتی در ایران، سکونتگاه قوم، نژاد، مذهب یا فرق خاص است و در عین حال که یک واحد کالبدی محسوب می شود؛ یک واحد اجتماعی نیز به شمار می آید. آنچه در طول تاریخ و با گذر زمان ثابت مانده، مفهوم و ماهیت محله است؛ بدیهی است که نقش و جایگاه محله در شهرهای سنتی در قیاس با شهرهای امروزی و به خصوص کلانشهرها، تا حد زیادی دچار تغییر شده است. در واقع ساختار محلههای شهری از اوایل قرن بیستم همراه با رواج مدرنیسم به شدت تغییر یافت و در ایران نیز به تبع رویدادهای جهانی، تغییر و تحول عمده ای در ساختار و عملکرد محله های شهری پدید آمد. هدف اصلی این مقاله، ارتقا جایگاه محله در شهرهای کنونی ایران از طریق بازشناسی مفهوم محله سنتی است. در راستای تحقق هدف این پژوهش، ابتدا به بررسی جایگاه محلات امروزی پرداخته شده، سپس با توجه به تعاریف گوناگون از محله، به شناخت مفهوم محله و جایگاه آن در شهرهای کهن ایران پرداخته خواهد شد تا از این طریق به اصول مشترک در تعریف مفهوم محله سنتی دست یافته و راهکارهایی برای ارتقا جایگاه محله در شهرهای کنونی ارائه شود. این مقاله از نظر هدف، دارای روش کاربردی می باشد. روش پژوهش آن توصیفی است و برای جمع آوری داده ها از مطالعات کتابخانه ای و اسنادی استفاده شده است. آنچه از این پژوهش حاصل شده بیانگر این است که اگرچه بازگشت به سازمان کهن محله های شهری به سادگی عملی نیست اما بازآفرینی مفهوم محله با اتکاء به ضرورت ها و نیازهای زمانه و جایگاه کهن فرهنگی و تاریخی محلات، می تواند از یکسو جایگاه محلات در شهرهای کنونی را ارتقا دهد و از سوی دیگر شکل گیری مفهوم محله در بافت های جدید شهری را سبب شود.

کلمات کلیدی:

کلمات کلیدی: محله، بازشناسی، مفهوم، جایگاه، ارتقا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1395425>

